

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Csillagszállás

A csillagszállás nem távoli galaxisok közötti utazás kelléke, a csillagszállás, amikor úgy hajtod fejed egy párna görbe íve uralta térbe, hogy az összes érzés és gondolat vektora vagy vektorösszege odakint marad. Távol tőled mint egy csillagkép kivételével. Ebből a képből nem tanulsz, nem igazít el bolyongásaidban, amit jelez, mint rosszulletek, fejfájások álomszövedéke, hogy az egyedüllét mélyebb és ősbibb, mint az álom. Lehet veled családod, gyerek vagy őseid szelleme, helyed csak úgy lehet, ahogy macska tölti be a teret, a ragadozó test saját maga foglya, vagy mikor egy konzervet kinyitasz, s az bebalzsamozva, mint egy múmia, várja, hogy feleméssze az élő a holt anyagot, egyszerre támadják és támad, ahogy az anyag kihűlt lelke körbeveszi a vágyat, a csillagszállás egy olyan éjjel, amit nem vesznek körbe napszakok, pulzál a szemedben az idő, körpupilla, tágul, szűkül, ahogy követ víztükörre dobnak, egyszerre vagy öreg és gyerek, paplan se kell, csak alszol, a fehér lepedő, gyűrött háttérsziluett kialakásod kvazárját idézi meg, a csillagszállás atomsugárzás az időben, gyenge kölcsönhatásban egy neutron bétabomlása jelzi, hogy kint aszály van, és a szájad nem mondhatja meg, hol alszol, amíg ébredsz, egy neutrínó tömeg nélkül visz rólad hírt a sötétségnek, a csillagszállás nyugtat is, hogy te nem te vagy – nem fénylik semmi, csak egy fénygombolyag, amivel macska játszik, tejfehér, múltó jelenlét, nem mutatja, mennyivel lehetnél több, ha lennél. Macskának tejút. Mennyivel lehetnél több, ha nem lennél – emlék képződik így a halálnak, az nézhet vissza rá, aki nincs, akit meg nem, csak kitalálnak.

G. ISTVÁN LÁSZLÓ (1972) Budapest

A rossz és a jó

(buddhista példázat)

1.

A réteges, rostos, fonalas stratusok, a gomolyfelhők, gomolyos rétegfelhők alacsonyan szállnak. A réteges bűnöket előző nemzedék táplálja. Gyúrja őket egy kéz, ami nincs. Gyúrja őket egy kéz, ami van. A kéz nem vádolható, mert a vádban eltűnik. Megülik a kedélyt és a levegőt, a szem előtt fehéren mosódnak el. A rostos bűn mást szagat, a rost sosem saját, más lelkét tápláló szövetben szagatja szét magát. Az a bűn, ami fonalas, egy történetbe fér. Mégsem mondható senkinek, csak önkörében él. A gomolybűn lehet komoly, de bánat nem ébred vele. Lenti bárányok, halott kenyerek, nem hajtja, gyúrja senki se.

A párnafelhők, lepelfelhők szállnak közép magasan. Az egyikre hajthatod fejed, a másik betakar. Olyan bűn mindegyik, ami alvásba kísér. Elaltatja benned a Napot, mire a mélybe ér. Mire elhinnéd, hogy a tiéd, már nem hiszed el. Elalszik benned a tudat, ha felszínre emel.

Pelyhek, fátylak, cirrocumulusok szállnak magasan. Ez a bűn koronája, könnyű alakja van. Följük nem fér semmi se, Isten se, ez a baj. Nem lesz belőlük semmi víz, jövőre van tavaly. Ha rájuk gondolsz, elkárhozol, ha nem gondolsz rájuk, akkor is. Pehely és fátyol eltakar, nem lesz belőlük semmi víz.

Esőréteg vagy zivatar függőlegesen lecsap. Feloldozás vagy büntetés? A végén ez marad. Büntetés vagy feloldozás? Bűnből van ez is, az is. Hiába lesz belőlük víz, semmit sem érsz vele. Bűnből van az ítélkezés – a bűn oldószere.

Felhőből ennyi bűn. Héliosz tehene. Hajtja üdvöztőnk, a Nap. Ha van üdv, egy tehén legeli le.

2.

A réteges, rostos, fonalas stratusok, a gomolyfelhők, gomolyos rétegfelhők alacsonyan szállnak. A réteges jóságot előző nemzedék táplálja. Gyúrja őket egy kéz, ami nincs. Gyúrja őket egy kéz, ami van. A kéz nem áldható, mert az áldásban eltűnik. Átjárják a kedélyt és a levegőt, a szem előtt fehéren mosódnak el. A rostos jóság mást érint, a rost sosem saját, más lelkét tápláló szövetben építi fel magát. Az a jó, ami fonalas, egy történetbe fér. Mégsem mondható senkinek, csak önkörében él. A gomolyjóság lehet komoly, de öröm nem ébred vele. Lenti bárányok, élő kenyerek, nem hajtja, gyúrja senki se.

A párnafelhők, lepelfelhők szállnak közép magasan. Az egyikre hajthatod fejed, a másik betakar. Olyan jóság mindegyik, ami alvásba kísér. Elaltatja benned a Napot, mire a mélybe ér. Mire elhinnéd, hogy a tiéd, már nem hiszed el. Elalszik benned a tudat, ha felszínre emel.

Pelyhek, fátylak, cirrocumulusok szállnak magasan. Ez a jóság koronája, könnyű alakja van. Följük nem fér semmi se, Isten se, nincsen út. Nem lesz belőlük semmi víz, jövőre van a múlt. Ha rájuk gondolsz, üdvözülsz, ha nem gondolsz rájuk, akkor is. Pehely és fátyol eltakar, nem lesz belőlük semmi víz.

Esőréteg vagy zivatar függőlegesen lecsap. Feloldozás vagy büntetés? A végén ez marad. Büntetés vagy feloldozás? Jóságból van ez is, az is. Hiába lesz belőlük víz, semmit sem érsz vele. Jóságból van az ítélkezés – a jó oldószere.

Felhőből ennyi jó. Héliosz tehene. Hajtja üdvöztőnk, a Nap. Ha van kárhozat, egy tehén legeli le.